

Øvrige kapitler i studieboka
om imperialismen kan lastes ned fra
<http://akp.no/ml-historie/pdf/studieboker/>

Kapittel 9

Innvandringspolitikken i nord/sør-perspektiv.

Fremmedfrykt og fordommer har det sannsynligvis vært i de fleste samfunn. Den systematiske rasismen har imidlertid sitt grunnlag i imperialismen. Rasismen grodde fram som et forsvar for slavehandelen og utbyttinga av Afrika, Asia og Latin-Amerika. Dette var vi inne på i kapittel 1. Her skal vi vise hvordan den statlige norske innvandringspolitikken er en imperialistisk stat verdig. Og vi skal vise at den kampen som foregår i det norske folket om holdninga til innvandrere - og asylsøkere er en kamp om valg av side. Det er et spørsmål om solidaritet enten med de rike hvite borgerskapa i de imperialistiske landa - eller med de undertrykte i Sør. Fordi folkemassene i Europa også har en mye høyere levestandard enn de fleste i den 3.verden - er det en fare for at de kan støtte arbeidet med å bygge «mur» rundt det hvite Europa. Særlig er det farlig om de som er mest trua av arbeidsløshet og boligkrise vil rette kampen mot dem som er enda mer undertrykte. Spørsmålet er om folkene i Nord skal følge den gamle parola «arbeidere og undertrykte i alle land foren dere» (Det kommunistiske Manifest) - eller oppføre seg som en krisetrua middelklasse som vil sparke nedover i den internasjonale klassekampen.

9.1. «Den hvite borgen».

I en verden full av krig, sult og undertrykking er det mange som flykter. Enten fordi de må - eller i håp om et litt bedre liv. De største flyktningestrømmene og arbeidsvandringene går innad i den 3.verden, men mange forsøker å komme seg til de rike imperialistiske landa. De vil til land uten krig, til land med mindre åpen forfølgelse, de håper på arbeid som kan gi familiene hjemme tryggere inntekter. Men myndighetene i de imperialistiske landa vurderer dem som kommer først og fremst ut fra de økonomiske interessene til sine egne borgerskap (sjøl om innvandringspolitikken også har enkelte andre aspekter). Dette betyr framfor alt å vurdere behovet for arbeidskrafta deres. Industrialiseringa foregikk både gjennom interne arbeidsvandringar fra landsbygda og til byene - og gjennom europeiske arbeidsvandringar: Irske arbeidere til England, italienere og polakker til Tyskland. 6-8 millioner italienere utvandra til andre europeiske land i perioden 1870-1920. Halvparten av de utenlandske arbeiderne i Frankrike forsvant ut igjen under krisene på 30-tallet.

«Etter 2. verdenskrig var situasjonen i Europa preget av gjenoppbygging og ekspansjon. Allerede i slutten av 50-årene

hadde de fleste vest-europeiske land et større behov for arbeidskraft enn de klarte å dekke ved intern migrasjon. Det var i denne vekst-perioden som varte til midt i 70-årene, at det innvandret mer enn 10 millioner arbeidere fra landene rundt Middelhavet og fra Asia til Vest-Europa. Fra siste halvdel av 70-årene ser behovet for arbeidskraft til ufaglærte jobber i industrien og servicenæringen i det alt vesentlige ut til å være dekket - noe som har ført til at de fleste vest-europeiske land nå fører en mer restriktiv innvandringspolitikk enn tidligere.» (Sitert etter Bente Puntervold Bøs utmerkede bok «Innvandring eller utestengning», som vi har brukt mye i arbeidet med dette kapitlet, s.12). Fra slutten av 60-tallet innførte de europeiske regjeringene innvandringsstopp. I de siste åra er det blitt svært mye vanskeligere å få politisk asyl.

For noen land er det tydelig at det dreier seg om rein arbeidskraftimport. Ut fra det tyske og sveitsiske «gjestearbeider-systemet» kan utenlandske arbeidere bki nekta fornya oppholdstillatelse i tider med arbeidsløshet. I Norge og Sverige blir det gitt varig oppholdstillatelse til dem som har jobba et visst antall år. Bare ca. 6% av tyrkerne i Vest-Tyskland har fått «bosettingstillatelse» som gjør dem formelt likeberettiga med tyskerne på arbeidsmarkedet. Under ei konjunkturkrise i 1966/67 måtte fire hundre tusen reise fra landet. I 1983/84 forsøkte den vest-tyske staten å bli kvitt tyrkerne ved å gi dem 30 000 kroner kontant for å dra. Bare 100 000 av 4 millioner tok i mot. Mange av dem fikk ikke jobb da de kom tilbake til Tyrkia. Asylsøkere i Vest-Tyskland har fra 1982 måttet leve i minst to år i leire. I Sveits er det «uønska» at arbeidskrafta har med seg familien. Utenlandske arbeidere som blir arbeidsløse får ikke fornya oppholdstillatsen.

9.2. Den statlige norske rasismen.

9.2.1. Innvandringsstoppen.

I 1975 blei det vedtatt forskrifter om innvandringsstopp i Norge. Forskriften som skulle være midlertidig for ett år av gangen er etterhvert blitt fornya på ubestemt tid. I praksis dreier det seg mer om en *utsilingsbestemmelse* -enn en innvandringsstopp. Innvandringa fra Europa og Nord-Amerika fortsetter med uforminska styrke - mens utvandrere fra den 3. verden stenges ute. Tabellene illustrerer dette:

Tabell - Virkningene av vedtaket om innvandringsstopp.

	Første fire mndr.-75. Før «stoppen».	Siste 4 mndr - 75. Etter «stoppen».
Frankrike	65	78
Storbritannia	360	390
USA	207	382
Vest-Tyskland	110	108
Pakistan	230	27
Tyrkia	85	18
Jugoslavia	103	39
India	45	18
Marokko	27	8

(Tabellen viser antall innvilga arbeidstillatelser til menn fra noen utvalgte land).

Tabell - Nyregistrerte utlendinger i Norge i 1985. Innvilga arbeidstillatelser.

Vest-Europa (utenom Tyrkia)	4 284
Øst-Europa (med Sovjet,men uten Jugoslavia)	1 591
Jugoslavia	112
Tyrkia	44
Europa tils.	6 031
Afrika	163
Asia tils. (Pakistan 21)	829
Nord Amerika tils.	877
Latin Am. og Vest-India	83
Australia og øvrige Oceania	86
I ALT	8 071

(Tabellen gjelder både kvinner og menn, men ikke familiemedlemmer til tidligere innvandra. En god del av dem fra den 3. verden som har fått arbeidstillatelse, har lovfesta rett til det fordi de har fått flyktningestatus. Det økende antallet som har fått flyktningestatus etter 1985 kommer selvfølgelig ikke til uttrykk i tabellen).

Tabell - Utenlandske statsborgere i Norge (pr. 1/7-86).

IALT	105 693
Europa	65 314
Afrika	3 700
Asia	22 302
Nord-Amerika	11 032
Latin-Amerika	2 579
Oceania	587
Uoppgitte eller statsløse	179

Det er flest utenlandske statsborgere fra 1) Danmark, 2) Storbritannia, 3) Sverige, 4) USA, 5) Pakistan, 6) Vietnam, 7) Vest-Tyskland, 8) Tyrkia, 9) Finland, 10) Nederland, 11) India.

For å forstå den økonomiske bakgrunnen for utsiling på grunnlag av nasjon og hudfarge, må vi se på den rolla innvandrerne har spilt i norsk arbeidsliv. Innvandrerne til Norge har gjennomsnittlig et høgt utdanningsnivå. Indere og pakistanere som jobber i Norge har f.eks. flere års utdanning fra hjemlandet enn det som er gjennomsnittlig for norske lønnsmotakere(!). Ser vi på hva slags arbeid de utfører i Norge, oppdager vi at europeere og nord-amerikanere stort sett har yrker i tråd med utdanningsnivå - mens et flertall av innvandrerne fra den 3. verden, uansett utdanningsnivå, er i ufaglærte arbeideryrker. En intervjuundersøkelse i Oslo i 1977 viste at halvparten av de mannlige innvandrerne fra Tyrkia, Marokko, India og Pakistan var sysselsatt som fabrikkarbeidere, 90% var sysselsatt enten i industrien eller i servicearbeid (særlig hotell- og restaurant eller reingjøring). Undersøkelser viser også at disse arbeiderne lettere blir arbeidsløse enn andre. De har på alle måter hatt karakter av å være *reservearbeidskraft*. Innvandringsstoppen er et uttrykk for at det har vært mindre behov for å sette inn disse reservene. Høgt kvalifiserte hvite slipper imidlertid gjennom sila - ut fra dispensasjonsregler. Hensynet til profitten rår som alltid.

Arbeidsmarked og innvandring.

I en artikkel i «Materialisten» nr. 2/86 problematiserer Guri Larsen forholdet mellom arbeidsmarkedsbehov - og innvandringspolitikk. Før den første egentlige norske fremmedloven i 1927 kunne ikke utlendinger nektes adgang til landet, men de kunne utvises etter at de var kommet inn. I perioden 1927-56 blei situasjonen på arbeidsmarkedet brukt som begrunnelse for en restriktiv innvandringspolitikk. I perioden 1956-70 var behovet for arbeidskraft utafra viktigste årsak til en liberalisering av innvandringspolitikken. Så langt synes sammenhengen altså opplagt. Ideologien i forhold til dem som kom passa også godt med de økonomiske behova. Etter 1. verdenskrig var det særlig innvandrere fra Sør- og Mellom-Europa som kom. I Odelstingsproposisjonen som begrunna fremmedloven (11/1926) het det at «det dreide seg om emigrasjonsstrømmens bunnfall». Det hadde dreid seg om mennesker «som tilhører folkeslag og raser som er meget forskjellige fra nordmenn». Det vil utvilsomt være meget uheldig om innvandring av slike fremmedartede folkeslag skulle skje i en grad av betydning. Man nevner i den forbindelse at der de første år under krigen kom et stort antall utlendinger av forskjellige fremmedartede folkeslag og slo seg til her i landet. De har vist seg å være en meget uheldig tilvekst til befolkningen.»

Guri Larsen viser imidlertid at krava om innstramming som kom fra ca. 1970, kom i en periode hvor det fortsatt var stort behov for arbeidskraft - og før arbeidsmarkedsargumentet igjen blei anvendelig. Årsaken var at flere av innvandrerne nå kom fra 3.verden-land. De offisielle argumentene som blei brukt var 1) Norge vil i framtida stå overfor et «økende press» fra personer fra den 3. verden fordi Norge er et lite land med full sysselsetting og høy levestandard. 2) Innvandring fører til sosiale problemer. 3) Innvandringsstopp er til eget beste for innvandrerne og deres hjemland.

9.2.2. Andre uttrykk for statlig rasisme.

- *Studenter og elever fra U-land* blir diskriminert. De blir sett på som arbeidssøkende. Særlig mange elever ved folkehøgskolene er blitt utvist. Det har vært mange kamper rundt dette - og i en del tilfelle har solidaritetsaksjoner hindra utvisning. Regjeringas åpne rasistiske forslag om kvoter for folkehøgskoleelever spesielt fra den 3. verden blei også slått tilbake.

- Visumplikten innebærer forbud mot innreise uten forhåndstillatelse. Gjennomføringa av visumplikten med Pakistan var et reint innvandringspolitisk virkemiddel. Overfor 3. verdenland som Pakistan er visumpraksisen (f.eks. overfor turister og familie-

besøkende) meget restriktiv. Justisdepartementet innrømmer at visumsøknader «i stor utstrekning blir avslått for å unngå potensielle innvandrere.....Vi har tatt utgangspunkt i generelle risikogrupper...de konkrete omstendighetene i saken er ofte usikre.»(Sitat fra Odelstings.prp. nr. 46 (Utlendingsloven) 1986-

87, s.117/118).) I årsmeldingene fra Statens Utlendingskontor bekreftes det at *visumsøknader behandles ulikt avhengig av søkerens nasjonalitet*: «Mens søknader om besøksvisum fra øst-blokkland sjelden avslås, er avslagsprosenten opptil 30 for søkere fra land i den tredje verden.»(1985) Sivilombudsmannen

sier det på sin måte: «Forvaltningsmyndighetene står fritt til å avslå slike søknader om visum. Dette blir gjort hvis søkeren vurderes å tilhøre en kategori hvor muligheten for at søkeren er en potensiell innvandrers er forholdsvis nærliggende. Det kreves ingen overvekt av sannsynlighet. I utgangspunktet regnes alle pakistanske menn som ikke har et klart forretningsmessig ærend i Norge eller annen tilknytning til riket å tilhøre denne kategorien.»(Årsrapport - 85). Det hører med til historia at ingen i det ansvarlige maktapparatet/fremmedkontrollen har dokumentert noe større problem med «avhopp» i forbindelse med turistopphold.

- Norge har oppretta et *konsulat i Pakistans hovedstad*. Dette har som uttrykt oppgave å *kontrollere innvandringa* til Norge.

- Hvis familieforsørger har arbeids- og oppholdstillatelse i Norge, skal resten av familien under visse betingelser ha rett til oppholdstillatelse. Blant betingelsene er bolig som er godkjent av

helse råd. (Dette er forøvrig et av de få punktene hvor forslaget til ny lov foreslår mere liberale regler.) I praksis blir denne kontrollen bare handheva overfor søkere fra en del 3. verden-land. Fremmedpolitiet sier at boligkontrollen «i alt vesentlige gjelder pakistanere (tidsskriftet «Immigranten» 2/79). «Justisdepartementet antar at det er riktig at politiet har hatt oppmerksomheten særlig rettet mot utlendinger fra U-land ved spørsmål om boligvilkåret er oppfylt. Kontrollapparatet retter hovedinteressen mot de kategorier hvor kontrollbehovet er størst. Når dette, som her, skjer på et saklig utvelgelsesgrunnlag, kan departementet vanskelig se at det er riktig å karakterisere dette som diskriminering.» Siden innvandrere fra den 3. verden generelt blir diskriminert på det norske boligmarkedet, fører denne kontrollen til at mange familier forblir splitta.

9.3. Norsk politikk overfor flyktninger og asylsøkere.

9.3.1. Norge har tatt i mot få.

FN's Høgkommissær for flyktninger rekner med at det fins ca. 12 millioner flyktninger i verden. Av disse hadde Vest-Europa

(1986) gitt plass for under 700 000, dvs. 5,8%. Disse fordeler seg ifølge Høgkommissæren slik:

Island:	100
Norge:	11 800
Finland:	500
Sverige:	90 600
England:	135 000
Danmark:	8 500
Irland:	600
Nederland:	15 300
Belgia:	36 600
Vest-Tyskl.:	134 000
Frankrike:	174 200
Østerrike:	20 000
Sveits:	30 600
Spania:	9 300
Portugal:	700
Italia:	15 200
Hellas:	3 000

En sammenlikning av antall flyktninger pr. 1000 innbyggere i en del land:

Sudan	56.6
Pakistan	32.0
Sverige	10.9
Norge	2.8
Danmark	1.7
Finland	0.1

I 1984 tok Norge mot 668 flyktninger (derav ca. 100 asylsøkere), Danmark 4300 (nesten 4000 asylsøkere), Sverige 5400, Vest-Tyskland 30 000 mot 100 000 året før. I 1983 var det ca. 20 000 som innvandret til Norge - mens ca. 16 000 utvandret. I 1986 var nettoinnvandringa på 7 200. I 1987 er det kommet litt over 8000 asylsøkere og nærmere 1000 kvoteflyktninger til Norge. Av asylsøkerne vil mindre enn 1/4 ventelig få søknadene innvilga, men ytterligere en del vil altså få oppholdstillatelse på humanitært grunnlag. Det er berekna at nettoinnvandringa må opp i 13000 pr. år for å holde befolkninga konstant på lengre sikt. Det er venta at det vil gå litt over 20 år før antallet eldre i Norge blir 50% større - samtidig som den yrkesaktive delen av befolkninga går betydelig ned. Forventa befolkningstall i Vest-Tyskland i år 2030 er 12 millioner lavere enn nå.

En sjåvinistisk tradisjon.

Norges restriktive praksis overfor asylsøkere og flyktninger er en fortsettelse av en lang og dårlig tradisjon. I boka «Oss selv nærmest har Per Ole Johansen vist hvordan denne i mellomkrigstida ramma jøder - etterhvert også de som flykta fra Hitler-Tyskland. Det er ikke få nedsettende uttalelser om jødene han kan sitere fra Stortingets talerstol.

Russiske jøder slapp imidlertid inn. Aktverdige «Aftenposten» skreiv (1924) «.. saa oversvømmes vi av alle lands jøder...de kommer ind som sildestim. De sætter seg fast over hele byen. der er snart ikke en fruktbutikk, et utsalg av brukte klær, et lager av ure og andet kram uten at det staar en smilende jøde bak disken. Osterhaugsgaten er fremtidens Ghetto eller jødekwarter. Men bare vent, om nogen tid har vi dem som smarte eiere av villaer paa vestkanten.. Snart har de foten indenfor en avis, en bank, universitetet og Nationalgalleriet!!» (s. 79/80).

Jøder fra Hitler-Tyskland som søkte asyl med den begrunnelsen at hørte til ei forfulgt folkegruppe, blei nekta asyl. Det gjaldt også etter at nyhetene om Krystallnatta hadde stått i de norske avisene i 1938. Derimot fikk en del jøder asyl fordi de hørte til spesielt undertrykte politiske retninger.

Det er også naturlig å se den norske innvandringspolitikken som en fortsettelse av den sjåvinistiske politikken den norske staten har ført via «jødeparagrafen» i grunnloven - og til den hardhendte assimilasjonspolitikken overfor samer, kvener, tatere m.fl.

Etter at Europa blei stengt for arbeidsinnvandring på 70-tallet har de eneste mulighetene for å komme inn vært familieinnvandring - eller som flyktning eller asylsøker. De siste åra har flere land blitt langt mer restriktive også overfor asylsøkerne. Dette gjelder bl.a. Danmark. Fra 1986 har derfor mange flere (altså litt over 8000 i 1987) enn før søkt seg til Norge. Dette har gjort at asyl- og flyktningepolitikken er blitt pressa inn på den innenrikspolitiske dagsordenen: Regjeringa har stramma inn ytterligere, mottaksapparatet har vist sin elendighet, latente rasistiske strømminger i deler av folket er kommet til overflata, Carl I. Hagen har fiska i rørt vann, men også den bevisste anti-rasistiske kampen har styrka seg. En del av dette skal vi gå inn på i fortsettelsen.

Jus og begreper.

I debatten om innvandringspolitikken er det noen begreper og lover det er helt nødvendig å ha kjennskap til: *En innvandrere er en person som er eller har vært utenlandsk statsborger, og som er fast bosatt i Norge.* Innvandrere til Norge kan være 1) Folk som kommer hit for å arbeide, 2) Familien til innvandrere som er bosatt i Norge, 3) *Flyktninger.* I tillegg kommer utenlandske studenter og skoleelever.

Arbeidstillatelse må være gitt før en reiser til Norge. Studenter og skoleelever kan få oppholdstillatelse når de er tatt opp ved et utdanningssted, kan garantere at de har noe å leve av (i 1983 var det 1500 kroner) - og har penger til returbillett.

De viktigste unntaka fra innvandringsstoppen er: « Ektefeller og barn av norske statsborgere», « Utenlandske arbeidstakere som er nødvendig for næringslivet.(Disse omfatter høytlønnede eksperter fra de rikeste landa og gruppeimport av arbeidskraft på kortsiktige kontrakter), og Flyktninger.

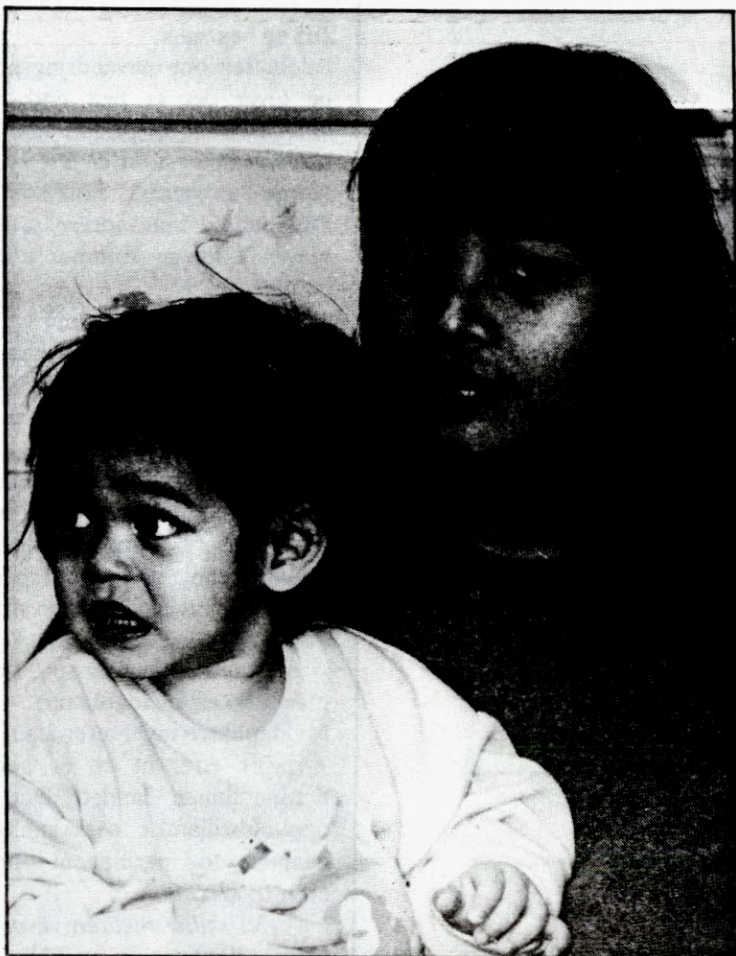
Alle utlendinger som skal være i Norge i mer enn tre måneder er meldepliktige - og skal ha oppholdstillatelse. Meldeplikten innebærer at en må oppgi bostedsadresse innen 7 dager etter at en er kommet til landet - eller etter flytting innen landet. Det skilles mellom tidsbegrensa oppholdstillatelse som vanligvis gis for høgst ett år om gangen - og permanent oppholdstillatelse - som kan gis etter to år.

Vi skiller mellom «kvoteflyktninger» som kommer til Norge gjennom en av FN's flyktningeleire - og asylsøkere som kommer til Norge for å søke om flyktningestatus. I 1986 fikk en tredjedel av søkerne behandla sakene sine. Av disse blei 21% utvist, 23% fikk politisk asyl - mens de resterende 56% fikk oppholdstillatelse på humanitært grunnlag. Særlig den siste kategorien vil altså bli betydelig mindre etter innstrammingene i 1987. «Personer som som med rette frykter politiske forfølgelse i hjemlandet kan få fristed (politisk asyl) i Norge. Det kan dreie seg om menneskere som blir forfulgt av myndighetene i hjemlandet på grunn av rase, religion, nasjonalitet, politisk oppfatning, medlemskap i bestemte sosiale grupper eller av andre politiske grunner.»

9.3.2. Fra vondt til verre.

Ovafor er den restriktive norske politikken overfor flyktninger og asylsøkere dokumentert gjennom tall. Men bak talla skjuler det seg dramatiske enkeltskjebner. Klarest er det kommet til uttrykk for offentligheten gjennom utvisningssakene. Riktignok har

For innvandrerkvinner
i Norge betyr
skilsmisse ei usikker
framtid.

vi ikke som i Sverige fått bevist at utvisninger har ført til drap eller henrettelser etter tilbakesendelsen. Men det fins nok av graverende saker. Iranere er blitt sendt tilbake til «gjennomgangslandet» Tyrkia som ikke har kunnet garantere sikkerheten deres. Folk er blitt sendt tilbake til Chile etter at grunnplansarbeid i organisasjoner som jobber mot den fascistiske regjeringa ikke er blitt godtatt som asylgrunn. Tamiler er sendt rett til fengsel i India. Eritreere som er blitt sendt ut av Norge har endt i flykningeleire i Sudan. Det er nesten umulig for polakker å få asyl. Til Libanon er folk sendt tilbake fordi de «ikke blir undertrykt av myndighetene i hjemlandet.»

**Økninga av antallet asylsøkere fra 1986 har ført til en skjerping
at den norske statens utestengingspolitikk:**

1) Særlig er dette kommet til uttrykk gjennom mange utspill fra Arbeiderpartiregjeringa i 1987. Kommunalminister Haraldseth ville at asylsøkere skulle nøye seg med dårligere boliger enn

nordmenn. Kolle Grøndals forsøk på kvotebestemmelser spesielt retta mot skoleelever fra den 3. verden er allerede nevnt. Justisminister Bøsterud sa 19. mars at det måtte bli vanskeligere å få oppholdstillatelse på humanitært grunnlag. Thorvald Stoltenberg var mot at «reisebyråene skulle bestemme flyktningepolitikken.» Folk som har måttet forfalske papirer for å komme «til et fristed» blir kriminalisert. *På høsten kom regjeringa med utspilla om innstramminger spesielt retta mot de nasjonalt undertrykte tamilene fra Sri Lanka - og Kosovalbanerene fra Jugoslavia. For Kosovalbanerne utvisning blitt regelen.*

Som en oppfølging av dette diskuteres det nå i regjeringskontorene muligheten av å innføre kvoter for flyktninger fra det fascistiske Chile. Hvem som skal komme inn under disse kvotene - og få visum skal da bestemmes i Chile - f.eks. av den norske ambassaden. (Klassekampen 24/10-87.)

To uker før valget bestemte Arbeiderpartiets valgkampløse seg for ikke å møte Carl I. Hagens valgvind med å bekjempe rasismen, men tvert om med å skjerpe holdninga overfor asylsøkerne ytterligere.

2) Myndigheten har vist seg helt *uforberedt på en økning* av antallet asylsøkere, som kunne vært forutsett på bakgrunn av innstramminger i andre land. En gjennomsnittlig behandlingstid for søknadene på ni måneder har økt. Det er eksempler på søkere som har venta i bortimot 3 år på å få ferdigbehandla saken sin. Søkere er blitt isolert på flyktningeskp - og i den norske fjellheimen. Mange av dem som har greid å komme seg inn i lokale samfunn under søknadstida er blitt sendt til andre kanter av landet når søknadstida er over. Stat og kommune har krangla om hvem som har ansvaret for at mottaksapparatet ikke fungerer. Mange av de mest velstående kommunene har sagt helt nei til mottak.

3) *Demokratiske rettigheter er fjerna - og rettssikkerhets-hensyn er satt til side* i iveren etter å føre en hardere ute-stengingspolitikk. Mer om dette i neste avsnitt.

Ved årsskiftet 87/88 intervjuer NTB direktøren for det nye Utlendingsdirektoratet, Arild Kjerschow. Han uttaler: «Myndighetene regner med at antallet personer som vil søke asyl i Norge i 1988, vil ligge på 5000 personer. Dette er en kraftig nedgang i forhold til årets tall på rundt 8.500 asylsøkere. Det er Regjeringens strengere asylpolitikk som gir grunnlaget for anslaget. Enkelte forslag i den nye utlendingsloven vil - dersom de blir vedtatt - trekke i samme retning.» Kjerschow peker særlig på betydninga av at det «nå stilles strengere krav til oppholdstillatelse på humanitært grunnlag.»

Staten omorganiserer.

Fra 1. januar 1988 trådte Utlendingsdirektoratet i funksjon. Det innebærer at oppgavene til Statens Flyktningesekretariat, Statens utlendingskontor og enkelte av oppgavene til Innvandrerdelen i Kommunal- og arbeidsdepartementet er overført til ett og samme organ. Det dreier seg om en rein omorganisering. Premissene for arbeidet vil ligge i den nye utlendingsloven som vedtas våren 1988.

9.3.3. Forslaget til ny utlendingslov - legalisering av overgrep.

Sin første fremmedlov fikk Norge i 1927. Denne loven blei gjort mer presis i 1956. Likevel kan vi si at fremmedlovgivninga har liggi fast i 60 år. Loven er en fullmaktslov med store retts-sikkerhetsproblemer knytta til presisering og praktisering. Behovet for revisjon har derfor vært stort. Etter seks års arbeid la fremmedlovutvalget fram innstillinga si i 1983. Innstillinga blei av mange høringsinstanser (inkludert kommunal- og sosial-departementa) kritisert for å prioritere kontrollhensyn på bekostning av utlendingenes rettssikkerhet. Likevel la Justis-departementet seg på en langt mer restriktiv kontrollpolitikk da lovproposisjonen blei lagt fram 10. april 1987. Det er denne kampen står om fram til Stortinget vedtar den nye loven. (sannsynligvis i løpet av våren 1988).

Proposisjonen inneholder enkelte forbedringer av saksbe-handlingsrutinene - bl.a. retten til tolk, bruk av eget språk og advokathjelp i asylsaker. Men i det store og hele vil gjennom-føring av forslaget bety *lovfesting* av den tvilsomme praksisen som særlig har utvikla seg de siste åra. Det gjelder f.eks. den *diskrimineringa på grunnlag av nasjonalitet* (og dermed hudfarge) som vi behandla i 9.2.2. «...loven skal praktiseres likt for alle uten hensyn til kjønn, nasjonalitet og rase m.v., dersom ikke annet er bestemt..... som utvalget selv peker på vil en vanskelig kunne gjennomføre en visumpraksis som har et innvandringskontrol-lerende siktemål uten at dette får en viss karakter av forskjells-behandling mellom ulike nasjonaliteter.»

I Bente Puntervold Bøes «Innvandring eller utestengning» (s. 148 -s.157) er videre følgende punkter ved lovforslaget og be-grunnelsen for det, særlig framheva som kritikkverdige:

1) *Strengere krav for å få flyktningestatus* i Norge enn det som følger av den internasjonale flyktningekonvensjonen og av den nåværende lovgivinga.

2) Justisdepartementet foreslår at *asylretten skal kunne tilbake-kalles* dersom situasjonen i hjemlandet har forandra seg.

3) *Kontrollen kan flyttes utafor landets grenser.* Dermed er f.eks. den omstridte norske kontrollen på Kastrup i ferd med å bli legalisert.

4) Samtidig er «første-asyllandsregelen» innskjerpa. Dette betyr at en asylsøker som har reist fra hjemlandet og til et annet land før hu/han kommer til Norge blir tilbakesendt til dette landet. Tidligere måtte et slikt opphold ha en viss varighet før det skulle tas hensyn til. Fra mars -87 har fremmedkontrollmyndighetene allerede begynt å sende ut folk av Norge med den begrunnelsen at de har oppholdt seg få dager i annet land. Det gjelder f.eks. en del tamiler som har reist via India fra Sri Lanka og til Norge.

5) *Kontroll overføres fra politi og til sivile organ.*

I lovforslaget står det: «Kongen kan ved forskrift også pålegge fører av skip eller luftfartøy å kontrollere at reisende har gyldig reisedokument.»

6) *Utlendinger som mottar sosialhjelp kan nektes fornya oppholdstillatelse.* Begrunnelsen er at en av betingelse for opphold er at søkeren er «sikret underhold». Mot alle myter-mottar innvandrere lite sosialstøtte. F.eks. mottar 2% av norske statsborgere og 3% av pakistanske statsborgere i Norge, sosial støtte. Resultatet kan nå bli at mange som har sterkt behov for støtte, unnlater å prøve og få dette - i fare for å miste oppholdstillatelsen.

7) I utkastet til utlendingslov er det også foreslått at de som arbeider etter lov om sosial omsorg, - edruskap og - barnevernsloven, skal bli løst fra taushetsplikta si. Som Puntervold Bø sier: «Her er det lovfestet plikt til å bryte den lovfestede taushetsplikten!»

8) *Innvandrerkvinner som blir skilt de tre første åra risikerer å bli hjemsendt.* Mange vil forbli i en håpløs ekteskapssituasjon (ofte med norske menn) for å slippe utvisning.

I det heftet Turid Heiberg fra Anti-rasistisk senter har skrivi om forslaget til lov er det også tatt opp en del andre kritikkverdige punkter.

Denne studiesirkelen skal brukes også etter at den viktige kampen om ny fremmedlov er avgjort. For dem som vil delta i den anti-rasistiske kampen er det viktig å sette seg inn i resultatet - og fortsette kampen for reformer.

9.4. Statlig og folkelig rasisme livnærer seg av hverandre.

Rasismen er et mangehoda uhyre:

- I dette kapitlet har vi - som alltid i AKP's analyser lagt stor vekt på *den statlige rasismen*.
- Vi har vært opptatt av det vi kan kalle *strukturell rasisme*; innvandrere fra den 3. verden - og Sør-Europa spiller en særegen rolle på arbeidsmarkedet og som reservearbeidskraft, de bor dårligere enn de fleste andre grupper osv. Utestegningspolitikken og denne strukturelle undertrykkinga kan også sees på som *to sider* ved den statlige rasismen.
- *Den brune og halvbrune rasismen* til nazistene, til Vivi Kroghs «Organisasjon mot skadelig innvandring», til «Folkebevegelsen mot innvandring» osv., er lett gjenkjennelig.

Vivi Krogh.

■ I artikler i tidsskriftet «Materialisten» (se litteraturlista) - og i analyser fra Anti-rasistisk senter, er den såkalte «nyrasismen» behandla. Flere artikler har tatt utgangspunkt i ei bok av den engelske filosofen Martin Barker; «The new racism. Conservatives and the Ideology of the Tribe.» (Junction Books, London 1981, 180 s.) «Nyrasismen» (som ikke er spesielt ny) sier ikke at noen folkeslag er andre underlegne. Det ville nettopp smake for mye av brun eller halvbrun ideologi. Den sier at forskjellen på folkeslaga av kulturelle eller andre grunner, er så store at det ikke kan komme noe godt ut av «samrøre». Ser en etter vil en også i Norge ofte finne at mer intellektuelle begrunnelser for en restriktiv innvandringspolitikk tar utgangspunkt i slike argumenter.

Blant inspiratorene til nyrasismen har vært sosiobiologer o.a. som overfører resultater fra dyreforskning til mennesker og menneskesamfunn. En sentral påstand blant en del av disse er at det er en grunnleggende egenskap å ville forsvare sitt eget territorium. «Nasjonalt forsvar» mot innvandringa blir dermed i tråd med menneskelige instinkt som en ikke må «tukle med».

Utsippet til 1. amanuensis Sigurd Skirbekk ved Sosiologisk institutt ved Universitet i Oslo blir ganske interessant. Han mener geneforskere bør uttale seg om innvandringspolitikken fordi ham mener blanding av ulike genepooler kanskje kan være uheldig.

■ Etter at det begynte å komme flere asylsøkere til Norge har leserbrevspaltene i mange aviser vært fulle av fordomsfulle innlegg. Den store valgseieren til Carl I. Hagen og Fremskrittspartiet høsten 1987 hadde flere kilder, men en av dem var opplagt rasistiske strømminger i befolkninga. Også på industriarbeidsplasser med ferske kamperfaringer blei det meldt at holdninga til innvandrere spilte en viktig rolle. En del stemte Fremskrittspartiet - eller holdt seg hjemme.

Siden mange fordommer og mye rasisme er kanalisert inn i framgangen for Fremskrittspartiet, er det spesielt viktig å forstå hvordan Carl I. Hagen og co. får til dette. Hagens yndlingstirade har vært at innvandrerne ikke må særbehandles, men akkurat som nordmenn. Dette kan høres tilforlatelig ut, men det betyr f.eks. at innvandrerne ikke skal ha rett til morsmålsopplæring. Hagens «likhet» er en politikk for å holde innvandrerne nede. Videre bruker han argumenter av økonomisk art. Han sier Norge har råd til å ta i mot 1200 flyktninger og asylsøkere. Han forsøker behendig å unngå en debatt om hvem som skal sendes tilbake til undertrykking. Isteden skyver han justisminister Bøsterud og regjeringa foran seg når han f.eks. snakker i allmenhet om at

flertallet av asylsøkerne ikke er reelle flyktninger. «De som har holdt køen», kvoteflyktningene fra FN's flyktningeleire må gå foran. Mange av Fremskrittspartiets talsmenn ser sjøl ut til å tru på at enhver som er forfulgt med letthet kan «søke» om å komme inn i denne køen.

Hagens våpen er ikke den åpne og hatefulle rasismen, men beregnende utnyttelse av en hel skala av skeptiske holdninger i den norske befolkninga. Da han utnytta et falskt brev om muslimene som hadde «planer om å drive kristendommen ut av landet», viste han også at det kyniske spillet på fordommer kjenner få grenser.

Forøvrig er det alltid «artig» å konfrontere Fr.P'ere med at partiets gammelliberalistiske ideologi skulle innebære «fri bevegelse av arbeidskraft».

Grensene mellom fordommer, fremmedfrykt, halvrasisme og rein og skjær rasisme er flytende, sjøl om de kan være viktige nok. Det alvorlige er at det tydeligvis fins et betydelig «rasistisk potensiale» for innbitt forsvarere av det vi innledningsvis kalte den «hvite borgen». Det er klart at disse strømningene henter næring fra offisielle uttalelser som at «25% av asylsøkerne er reelle flyktniger» (justisminister Bøsterud). Medias skråll om «innvandringsbølgen» er også «bensin til bålet.» *Men statsrasismen søker ryggdekning i folkelige strømninger. Det er kampen om folks tanker og hjerter som vil avgjøre framtida. Mer om dette i neste avsnitt.*

9.5. Kampen mot rasismen.

Ønske om å hjelpe mennesker i nød, om å støtte dem som trenger det er gode nok grunner til å bekjempe rasismen. Men for oss er det viktig å peke på perspektiv i dette arbeidet går utover det reint humanitære.

9.5.1. Perspektiver på kampen.

1) Proletarisk internasjonalisme.

Arbeiderklassen og folkene i Nord kan aldri bli fritt fra undertrykking og utbytting - uten å alliere seg med de folke-massene i Sør, som er hovedkrafta i kampen mot det internasjonale borgerskapet. «Hovedstrømmen» i arbeiderbevegelsen bekjempe ikke kolonialismen. Klassebrødre lot seg slakte for sine egne borgerskap i den 1. imperialistiske omfordelingskrigen. Det dominerende synet i innvandringspolitikken har vært proteksjonistisk.(Se «boks»).

Arbeiderbevegelsen og innvandringspolitikken.

I en artikkel i «Materialisten» 4/86 foretar Espen Thorud et historisk streiftog gjennom arbeiderbevegelsens syn på innvandringspolitikken. Konklusjonen hans var: «Innvandringspolitikk har uten tvil og ikke særlig overraskende vært et perifert spørsmål som norsk arbeiderbevegelse har viet liten oppmerksomhet. En konsekvens av dette er en slående mangel på egne analyser av fenomenet og prinsipielt begrunnede alternativer til borgerlige grupperingers mer eller mindre restriktive framstøt. Den internasjonalistiske argumentasjonen, som blei aktivt hevdet av sosialdemokratene i 1890-åra og som fant en viss gjenklang på venstrefløyen i bevegelsens mest radikale fase etter 1.verdenskrig og den russiske revolusjonen, gled mer og mer i bakgrunnen i løpet av mellomkrigstida.....Identifikasjonen med nasjonale interesser, den statsbærende rollen og hensynet til umiddelbare nasjonaløkonomiske behov i det hele tatt har i økende grad blitt tankegangen, ikke minst etter 2. verdenskrig ... De dominerende organisasjonene i norsk arbeiderbevegelse nærmet seg bare i begrenset utstrekning innvandringsproblemer ut fra en klar klasseanalyse...økonomisk proteksjonisme går som en rød tråd gjennom alle forsøk på en innvandringspolitisk debatt...i nyere tid særlig i direkte berørte deler av fagbevegelsen. Hovedstrømmen i norsk arbeiderbevegelse ligger i så måte nær opp til arbeiderorganisasjonene i mange andre vestlige land.....Ut fra slike forutsetninger møtte bevegelsen de nye innvandringspolitiske utfordringene i perioden rundt 1970. På den bakgrunn er det kanskje ikke så overraskende at arbeiderbevegelsens organisasjoner, inkludert venstrefløyen, kom til å bli initiativtaker til og drivkraft bak innføring av en mer restriktiv innvandringspolitikk midt på 70-tallet.»

Det hører med til den norske m-l-bevegelsens mørkeste kapitler at det tidlig på 70-tallet sto artikler i «Klassekampen» og «Røde Fane», som sto for en slik politikk. Seinere blei det tatt et grundig oppgjør med dette.

Det må være reint illusjonsmakeri å tru at en arbeiderklasse og et folk som sier nei til å «gi» noen tusener flyktninger i året et «fristed» i Norge - virkelig skulle kunne solidarisere seg med millionmassenes opprør mot den hvite imperialismen. Reises ikke kampen om folks tanker og hjerter nå, blir det atskillig vanskeligere å vinne fram seinere. Når krisa i kapitalismen vokser og

rammer flere hardere, blir grobunnen for å splitte folk etter nasjonale skillelinjer bare større.

2) Klasseenhet mot borgerskapet i Norge.

Særlig i noen av de større byene utgjør innvandrere en betydelig del av arbeiderklassen. De fins i de ufaglærte og dårligst betalte jobbene hvor de objektive interessene av å styrte kapitalismen er størst. Skal arbeiderklassen ha noen mulighet til å vinne seire i kamper mot nedlegging av arbeidsplassene, mot boligdyrtida osv. trengs det enhet mellom norske og utenlandske arbeidere. Dette er det stikk motsatte perspektivet av det borgerskapet har interesse av å pådytte norske arbeidere: «de stjeler jobbene våre», «de tar boligene som norsk ungdom skulle hatt.» Klassenheten gir seg ikke sjøl - den forutsetter bl.a. at norske arbeidere støtter de utenlandske arbeiderne i deres særegne interessekrav (morsmålsopplæring, rett til å holde på egen kultur osv.). Skal

Fra Rosenberg Verft.

AKP(m-l) få oppslutning om dette i arbeiderklassen - forutsetter det på den annen side at AKP greier å utforme politikk og taktikk i kampen for hele arbeiderklassens velferd. Greier Partiet å vise de borgerlige klasseinteressene bak boligdyrtida - og utarbeide riktige paroler i kampen mot denne, vil det også bli mye vanskeligere å legge skylda for boligmangelen på innvandrerne. Det er også nødvendig å slåss mot vanvittige utslag av mottakelsespraksisen til politikerne og innvandringsbyråkratiet. Isolering på høgfjellshotell er ikke bare forkastelig overfor de nyankomne, men er også sløsing av ressurser som gir rasistene unødvendig «vann på mølla».

Mange av innvandrerne er ressursterke. Mange av dem er mindre påvirket av klassesamarbeidsideologi enn det som er vanlig blant norske arbeidere. I enkelte streikekamper har utenlandske arbeidere spilt en viktig rolle. En del er aktive i det anti-imperialistiske arbeidet. Mange av dem var ikke arbeidere i hjemlandet - og det kan spille en viss negativ rolle at en del ser på situasjonen sin arbeidere som midlertidig. Uansett er det grunn til å tru at de vil spille en økende rolle i klassekampen i åra som kommer. Bare en vellykka borgerlig splittelsespolitikk overfor de norske arbeiderne kan ødelegge mulighetene for dette.

3) Innvandrerne som ressurs for det norske samfunnet.

Perspektivet på den anti-rasistiske kampen må aldri bli at «de fattige» skal hjelpe «de rike» enda mer. Når det er sagt er det nødvendig å gå mot dem som framstiller innvandrerne bare som «utgiftspost», som «problem» eller som «bare lidende». Tidligere har vi vist at bildet av innvandrerne som storforbrukere av sosial støtte, som noen som skor seg på naive og velvillige myndigheter er bønnfalskt. Vi har påpekt det høye utdanningsnivået som ikke har kosta den norske staten det grann - og kan minne om den betydninga innvandrerne har som skattebetalere.

Hovedproblemet er selvfølgelig at kapitalismen ikke hadde vært kapitalisme om den hadde greid å sette inn alle tilgjengelige ressurser til å løse alle oppgavene som venter. Det ville kreve at profittøkonomien blei erstatta med samfunnmessig plan. Siden statens fremste oppgave er å legge forholda til rette for profitten, er det klart at de kortsiktige arbeidsmarkedsbehova blir overordna. Likevel måtte det være en svært udugelig borgerlig stat om den skulle greie å gjøre de innvandrerne som kommer hit til en nasjonaløkonomisk minusfaktor.

Ei annen side ved dette er at et flerkulturelt Norge vil være et mer fargerikt, og det vil være ei sterk motvekt mot mye av den forflata og enspora kommersialiserte anglo-amerikanske kulturimperialismen.

4) Kampen for demokratiske rettigheter og rettssikkerhet.

Overfor asylsøkere og andre innvandrere «overskrider» staten rettsikkerhetskrav - og tramper på rettigheter som ellers gjelder

innafor den borgerlig-demokratiske rettsstaten. Vi tenker på slikt som at mørkhuda som ikke kan legitimere seg på gata blir plukka opp og satt i arrest, at folk blir nekta visum ikke for det de har gjort, men for det de ventes å kunne komme til å gjøre gærnt fordi de tilhører ei spesiell folkegruppe, at skilsmisse-retten ikke gjelder for innvandrerkvinner som ikke vil bli utvist.

Det skal ikke store fantasien til å forstå at om slik praksis får passere uten innblitt motstand, så vil det i neste omgang bli lettere å bryte med de nåværende «reglene» for rettssikkerhet og demokrati også overfor grupper av nordmenn. Å nekte rettigheter pga. nasjonalitet/hudfarge er f.eks. i prinsippet mer ytterlig-gående enn å nekte på folk med revolusjonære oppfatninger.

Enkelte flyktninger eller flyktningegrupper vil ha behov for å komme hit nettopp fordi de har stått på det vi vil oppfatte som den gærne sida i kamper i den 3. verden. Vi ønsker selvfølgelig ikke at Norge skal bli et fristed for krigsforbrytere e.l., men vi må passe oss vel for skille mellom «verdige» og «uverdige» flyktninger - ut fra vårt syn på meningene deres. Vi er for at rettssikkerhetsreglene må gjelde våre motstandere - også reglene om retten til asyl.

9.5.2. Kunnskap mot myter og fordommer.

Mange fordommer - og mye rasisme skyldes mangel på kunnskap.

Opplysningsarbeid er derfor en svært viktig del av kampen mot rasismen. I dette kapitlet har vi forsøkt å gi motgift mot en del av mytene.

STOPP OG TENK: Hvilke fakta i dette kapitlet kan brukes til å bekjempe bestemte fordommer eller myter? Hva har du savna «svar» på?

9.5.3. Reformkrav og anti-rasistisk dagskamp.

Vi har gitt mange argumenter for den ideologiske kampen mot rasismen. Nå skal vi komme litt inn på den anti-rasistiske dagskampen. For enkelthets skyld kan vi dele inn denne i fem områder: 1) Kampen mot statsrasismen 2) De konkrete kampene for å sikre oppholdstillatelse og hindre utvisninger av enkeltmenn-esker - eller mindre grupper. 3) Reformen som bedrer mottaker-apparatet. 4) Kampen for de demokratiske rettighetene - og de materielle vilkåra til de innvandrerne fra den 3.verden og Sør-Europa som har fått statsborgerskap eller oppholdstillatelse.

5) Krav om opplæring og opplysning som kan forebygge rasisme.

1) Mot den statlige rasismen!

AKP(m-l) kjemper for å oppheve hele den rasistiske innvan-dringsstoppen. Vi finner det helt uakseptabelt at Norge oppretter

fremmedkontroll i 3.verdenland hvor en del søker om oppholdstillatelse i Norge - eller at boligkontroll o.l. retter seg spesielt mot pakistanere og andre fra den 3. verden.

De må ha rett til «familieinnvandring» som ut fra familietype- og begrep i hjemlandet er i familie med en innvandrer.

Vi er mot alle særregler som diskriminerer skoleelever og studenter fra den 3. verden når det gjelder opptak til og gjennomføring av utdanning i Norge.

AKP(m-l) går mot den gamle og spesielt (forslaget til) den nye fremmedloven. Enten det lykkes å slå tilbake lovforslaget eller ikke, er det mange sider ved lovgiving og praksis vi må kjempe for å få endra. Vi kjemper mot at innvandringskontrollen flyttes til andre land. Vi er mot at reiseselskaper pålegges funksjoner som fremmedpoliti. Vi er mot at asylsøkere settes i varetekt - og for at det bygges ut en skikkelig tolketjeneste bl.a. for at de skal få skikkelig greie på på rettighetene sine -og betingelsene for å få asyl. Vi er mot at noen sendes i retur uten å få saken sin prøvd. Det må bli slutt på at annen hudfarge skal føre til at politiet avkrever innvandrere legitimasjon på åpen gate, og på at politet snoker for å finne ut om innvandrere lever i «reelle» ekteskap. Vi er for at alle som er forfulgte på grunnlag av meninger, rase, nasjonalitet, religion skal få asyl. Flukt på grunn av sult eller krig bør også godtas som asylgrunn. Norge bør også ta i mot flere kvoteflyktninger.

2) «Skjul en flyktning»!

Mange asylsøkere er blitt forsvart av venner og av nærmiljøet når de er blitt forsøkt utvist. Når det blir tydelig at utestengingspolitikken retter seg mot enkeltmennesker av kjøtt og blod, har det gang på gang vist seg at opinionen stiller seg solidarisk med asylsøkerne. I en del tilfelle har dette ført til at Justisdepartementet/regjeringa har gripi inn og omgjort utvisningskjennelser. Ofte har dette vært en tilsidesetting av tjenestemenn som bare har fulgt regjeringas egne instruksjoner. Med folk på si side er det altså mulig å lage «hull i muren».

For å hindre utvisninger har det vært nødvendig å skjule flyktninger. I Trondheim var det høsten 1987 en kurder som plutselig blei arrestert og kjørt til flyplassen for utvisning. Han blei befridd fra politiet rett før han skulle gå på flyet. I Vestfold blei fire palestinere skjult i mange måneder - helt til myndighetene i Norge og Danmark kom med relativt sterke forsikringer om at de ikke risikerte videresending til Syria, om de blei sendt tilbake til Danmark.

Ei viktig side ved «skjuleaksjonene» har vært at nye har lært seg forskjellen på «rett» og rettferdighet, de har mista respekt for den borgerlig staten.

3) Et bedre mottakerapparatet for flyktninger og asylsøkere!

- Tida for å behandle asylsøknader må kraftig ned. (Men dette gjør bare vondt verre hvis det fører til mindre individuell behandling av søknadene.) Den lange behandlingstida innebærer et hardt psykisk press på søkerne. Den har også betydd at det har tatt unødig lang tid før de som til slutt blir godkjent som flyktninger kan «komme seg inn i» samfunnet. Det bør uansett bli mulig for flere å jobbe og ta utdanning i søknadstida.
- Det må bli slutt på at asylsøkerne isoleres fra lokalbefolkninga. Dette er uverdig enten en blir stua sammen på flyktningeskipp og «floteller», blir sendt på høgfjellshotell - eller eventuelt må bo i egne brakkebyer.
- Mange kommuner har under diverse påskudd nekta å ta i mot flyktninger og/eller asylsøkere. Det er svært viktig at det blir reist lokal kamp for å ta i mot hver og en av dem. Samtidig må det presses på staten for å gjøre dette lettere for kommunene.
- En del asylsøkere som er i ferd med å gro røtter i lokalsamfunn er på byråkratisk vis blitt sendt til helt andre deler av landet etter at søknaden er blitt behandla. Slike nye ufrivillige oppbrudd må så langt som mulig unngås!

4) Demokratiske rettigheter og bedre materielle forhold!

- Innvandrerne må få fulle demokratiske rettigheter. Bl.a. bør alle som står i folkeregisteret ha full stemmerett. Lovparagrafen som forbyr rasediskriminering må forbedres og må i motsetning til nå bli handheva.
- Mot kulturell og språklig undertrykking. Det er spesielt viktig at innvandrerne får reell mulighet til å lære, bruke og dyrke språket sitt. Alle innvandrerbarn må ha rett til skikkelig morsmålsopplæring i skolen. Norskopplæringa bør være gratis og på dagtid. Innvandrerne må få gode muligheter til å utøve religionen sin.
- Boligforholda til innvandrere kan bli bedra gjennom større bevilgninger til etableringsstøtte, kamp mot all diskriminering av utenlandske boligsøkende og rehabilitering av boligområder med masne innvandrere - om denne skjer på beboernes premisser.
- Innvandrernes stilling i fagbevegelsen må bli styrka - slik at fagforeningene kan bli effektive redskap for å kjempe for at utenlandske arbeidere skal få de samme vilkår og rettigheter som norske arbeidere.

- Vi er for at innvanderne skal få jobber etter den kompetansen de har.

5) Bedre opplysning!

Opplysningskampanjer og skoleopplæring er den sedvanlige måten når myndighetene skal late som om de tar et eller annet samfunnsproblem alvorlig. Ikke dessto mindre må vi kjempe for at rasismen blir tatt alvorlig i skolen og at det blir mer til anti-rasistisk opplysningsarbeid.

(Viktigste kilder for 9.5.3. har vært et utkast til arbeidsprogram for AKP og RV's program, men utlegninga av standpunktene står som alt annen i denne boka for forfatterens regning.)

9.5.4. Breie fronter.

I dette kapitlet har vi prøvd å få fram at det fins et eget kommunistisk perspektiv på den anti-rasistiske kampen. Kort sagt: Anti-imperialismens og verdensrevolusjonens perspektiv. Dette må ikke komme i vegen for at det nå - i en periode med økende innvandrerrhets - er nødvendig å bygge mange, breie og utradisjonelle allianser mot ulike sider av rasismen. Antirasistisk senter, SOS-rasisme, NOAS, «Ja til et fargerikt fellesskap», «ungdomsfronten» mot forslaget til den nye utlendingsloven, aksjonsenhet for å hindre bestemte utvisninger, frontarbeidet mot apartheid er noe av det som viser mulighetene. *Rasismen har nok styrka seg i Norge, men det er også den bevisste anti-rasismen i ferd med å gjøre.* Som med kvinnekamp og økologi - er det viktig at det anti-rasistiske aspektet blir bakt inn i andre deler av arbeidet vårt: I fagforeningsarbeidet, i kampen om innholdet i utdanninga, i det koimmunepolitiske arbeidet osv. Ved siden av de særegne anti-rasistiske organisasjonene trengs det at vi reiser kampen mot rasismen i alle sammenhenger hvor den «stikker hue fram» - og overalt hvor den er mulig å forebygge.

SPØRSMAL:

27). Diskuter hva som ligger i begrepet «statlig rasisme». Hva er årsakene til statsrasismen - og hvilken sammenheng fins det mellom denne og fremmedfiendtlige strømninger i folket.

28). Våren 1987 blei et lite hefte lagt ut til salg hos Narvesen. Det var skrivi av cand. oecon Kaare Ruud - og hadde tittelen «Stopp folkevandringene til Norge! Søkelys på fremmedpolitikken.»

Gå systematisk gjennom og diskuter disse sitatene fra heftet:
«Jeg har vært omlag 20 år i internasjonal tjeneste og arbeidet med befolkningsmessige, økonomiske og sosiale utviklings-spørsmål på det nasjonale plan i flere land. Etter denne erfaring er jeg overbevist om at etnisk homogene samfunn, under ellers like forhold, funksjonerer bedre sosialt, til dels også økonomisk, enn etnisk heterogene samfunn. Etnisk samhörighet betyr meget for samfunnets sosiale livskvalitet, herunder bl.a. følelsen av nasjonal samhörighet, tilhörighet, identitet, fellesskap, trygghet, samhold og solidaritet. Nasjoner med svak etnisk samhörighet, stiller med et stort handikap med hensyn til fredelig sosial og økonomisk utvikling. Norge, som Skandinavia forøvrig, hadde inntil nylig en stor historisk arv å ta vare på: Et etnisk relativt homogent samfunn med den fred og harmoni som følger med dette. Vi er nå i ferd med å fornekte verdien av denne arv og gjøre vårt samfunn ekstremt multietnisk, noe som aldri kan gjøres om igjen.

Vi svekker oss selv som folk og nasjon. Likevel bidrar vi ikke til å løse noen av verdens problemer ved å tillate folkevandring til Norge. Tvert imot, i makrosammenheng og på sikt, vil nye folkevandringer til Norge skape flere problemer enn de løser - økologiske, økonomiske, sosiale, kulturelle og politiske. Den bitre erkjennelsen er at man ikke hjelper andre ved å ødelegge sitt eget(s.1.)....Stater som fører en liberal, åpen og integrerende fremmedpolitikk bidrar direkte til internasjonal folkevandring, og dermed også spredning av overbefolkning(s.4.).Vi kan alle være enige om at alle folkegrupper er likeverdige. Å påstå noe annet, ville være rasisme/etnosentrisme i ordets rette, diskriminerende forstand. Men ikke alle kombinasjoner av etniske grupper gir like trygge og harmoniske samfunn å leve i. Jeg skulle anta at 9/10 av verdens internasjonale konflikter, borgerkriger og terrorisme har en vesentlig forklaring i at folkegrupper som ikke egentlig passer sammen er blitt ført sammen i samme stat(s. 6/7)....alternativet til integrerende asylpolitikk...alle asylsøkere som ikke kan avvises, utvises eller bortvises samles i flyktningeleire(s.15)....Det samlede potensiale av personer som vil flykte eller emigrere fra sitt hjemland er for alle praktiske, politiske hensyn ubegrenset. Tiltalls , om ikke hundrevis av millioner av mennesker ville reise fra økologiske katastrofer, fattigdom, sykdom og urettferdighet, undertrykkelse, forfølgelse, tortur og annen umenneskelighet, dersom grensene til rikere og tryggere land ble åpnet og informasjon om dette ble gitt....(s.21)....Mye av den fremmedfiendtlighet som tilhengerne av liberal fremmedpolitikk ynder å kalle »rasisme» har intet med nedvurdering eller diskriminering

av andre raser å gjøre. Den er ikke rettet mot individer, men mot innvandringen av hele folkegrupper, ikke fordi de tilhører andre raser enn vår, men fordi de holder på å «invadere» fedrelandet. En slik fremmedfiendtlighet er bare en naturlig form for fedrelandskjærlighet eller nasjonal holdning...»(s.23).

29). Fortsett diskusjonen:

1) A: Jon Michelets parole om «1 million innvandrere til Norge i vår tid» var glimrende. Den fikk fram de rette perspektivene: De trenger et fristed, vi trenger innvandrerne - og vi trenger mange av dem.

B: Jeg er enig i at parola har fungert som en nyttig brannfakk. Et Norge med mange innvandrere blir et fargerikt Norge, et land som blir mer interessant å leve i. Men jeg mener Michelets slagord setter skillelinjene i folket på feil sted. Sjøl med den innvandringa vi hadde i rekordåret 1987 vil det ta 100 år før det blir 1 million innvandrere i Norge. Vi må reise kampen for dem som faktisk søker seg hit - og ikke være med på å spre mytene om at vi «innvandringsflommen».

C:?

2) A: AKP's alternativ til innvandringsstoppen bør være fullstendig åpne grenser.

B: Det er jeg uenig i. Så lenge alle andre land fører en restriktiv innvandringspolitikk så ville dette være helt uansvarlig. Når vi ser vekk fra flyktninger og asylsøkere, må vi stille krav om at de som skal få oppholdstillatelse har skaffa seg jobb på forhånd.

A: Den ansvarligheten du snakker om er ansvarlighet på den borgerlige statens premisser. Enhver statlig kontroll vil bli lagt opp ut fra kapitalismens behov.

C:?

30). Diskuter muligheten for å få folk flest til å si ja til å ta i mot mange innvandrere, flyktninger og asylsøkere.

Øvrige kapitler i studieboka
om imperialismen kan lastes ned fra
<http://akp.no/ml-historie/pdf/studieboker/>

Humanitært arbeid eller
solidaritetsarbeid?